

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

navrhovatelů: **a) Ing. H. J.**, narozená „X“,
bytem „X“,
 b) V. K., narozený „X“,
bytem „X“,
oba zastoupeni Mgr. Pavlem Fryntou, advokátem,
sídlem Břevnovská 433/12, 169 00 Praha,

proti
odpůrci: **Obec Křešice**,
sídlem Nádražní 84, 411 48 Křešice,
zastoupený Mgr. Petrem Trejbalem, advokátem,
sídlem Michalská 39/4, 412 01 Litoměřice,

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Křešice schváleného usnesením zastupitelstva obce Křešice ze dne 23. 3. 2017, č. 219/2017, a to v části plochy vodní a vodohospodářské – protipovodňové opatření Z31 a veřejně prospěšné opatření lokální biokoridor nefunkční LBK 01,

takto:

I. Územní plán Křešice, schválený Zastupitelstvem obce Křešice dne 23. 3. 2017 usnesením č. 219/2017, se v rozsahu vymezujícím v grafické i textové části veřejně prospěšné opatření lokální biokoridor nefunkční LBK 01 a plochu vodní a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vodohospodářskou – protipovodňové opatření Z31 pro vady řízení zrušují dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku.

- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelům a) a b) oprávněným společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 29 904 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Navrhovatelé se společně včasné podaným návrhem prostřednictvím svého právního zástupce domáhali zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Křešice schváleného usnesením zastupitelstva obce Křešice ze dne 23. 3. 2017, č. 219/2017 (dále jen „územní plán“), a to v části plochy vodní a vodohospodářské – protipovodňové opatření Z31 a veřejně prospěšné opatření lokální biokoridor nefunkční LBK 01. Současně navrhovatelé požadovali, aby soud uložil odpůrci nahradit jim náklady řízení.

Návrh

2. V návrhu navrhovatelé odvodili svoji aktivní legitimaci od vlastnictví nemovitostí v obci Křešice. Navrhovatelka a) konkrétně vlastní ve společném jmění manželů pozemky p. č. „X“, „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, zároveň je spoluvlastnicí poloviny pozemků p. č. „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ a pozemků p. č. st. „X“ a „X“ v k. ú. „X“, kdy tyto pozemky a stavby byly přímo dotčeny územním plánem, neboť na pozemcích p. č. „X“ a „X“ byla navržena plocha vodní a vodohospodářská – protipovodňová opatření – VP (Z31) a na pozemcích p. č. „X“, „X“ a „X“ byl navržen lokální biokoridor LBK 01, kdy pozemek p. č. „X“ je přímo sousedící pozemek. Navrhovatel b) konkrétně vlastní ve společném jmění manželů pozemky p. č. „X“, „X“, „X“ a „X“ a pozemky p. č. st. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, zároveň je spoluvlastníkem poloviny pozemků p. č. „X“, „X“, „X“, „X“ a „X“ a pozemků p. č. st. „X“ a „X“ v k. ú. „X“ a tyto pozemky a stavby rovněž byly přímo dotčeny územním plánem. Oba navrhovatelé vyjádřili přesvědčení, že územním plánem byli zkráceni na svých vlastnických právech, na právu na příznivé životní prostředí, na právu na spravedlivý proces a právu mít možnost uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Předně navrhovatelé namítali rozpor textové části územního plánu s přílohou č. 7 k vyhlášce Ministerstva pro místní rozvoj č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“), neboť v textové části územního plánu zcela absentuje vymezení zastavěného území. V textové části územního plánu je totiž pod bodem a) jen uvedeno, že *„(z)astavěné území obce Křešice bylo vymezeno v rámci doplňujících průzkumů a rozborů k 31. 12. 2009 a aktualizováno bylo k 17. 9. 2013. Celková rozloha zastavěného území činí 165,9 ha, tj. 15% řešeného území. Hranice zastavěného území je znázorněna v grafické části dokumentace, ve výkrese Základní členění území“*. Navrhovatelé byli přesvědčeni, že pouhý odkaz v textové části na grafickou část územního plánu nemůže postačovat k naplnění náležitostí textové části, jak předpokládá čl. I odst. 1) písm. a) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. Územní plán je tak nezákonný a nepřezkoumatelný z důvodu chybějícího vymezení zastavěného území v textové části územního plánu.
4. Dále navrhovatelé namítali rozpor grafické a textové části územního plánu, neboť v textové části územního plánu na str. 26 jsou pod bodem g.1 uvedeny veřejně prospěšné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavby s možností vyvlastnění, dále na stejné straně pod bodem g.2 jsou uvedeny veřejně prospěšná opatření, jimiž se rozumí „plochy vodní a vodohospodářské – protipovodňová opatření Z2 a Z31“, dále se zde uvádí, že mezi veřejně prospěšná opatření patří rovněž biokoridory, a to mj. biokoridor LBK 01, který se nachází na pozemcích parc. č. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, čili ve vlastnictví navrhovatelky a), zatímco v textové části bodu g.2 se neuvádí nic o možnosti vyvlastnění, pokud se jedná o plochu Z31 a lokální biokoridor LBK 01, oproti bodu g.1, kde je uvedeno, že se jedná o veřejně prospěšné stavby s možností vyvlastnění. V grafické části územního plánu je pak v rozporu s tím ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací plocha Z31 uvedena mezi veřejně prospěšnými opatřeními s možností vyvlastnění. Mezi těmito veřejně prospěšnými opatřeními s možností vyvlastnění jsou pak dle navrhovatelů možné i územní systémy ekologické stability, např. i lokální biokoridor nefunkční LBK 01, což však z popisů na tomto výkresu není zřejmé, a tedy srozumitelné a dostatečně určité. Další rozpor grafické a textové části územního plánu navrhovatelé spatřovali v tom, že v textové části na str. 26 je lokální biokoridor LBK 01 označen jako nefunkční, zatímco v grafické části je na pozemcích navrhovatelky a) znázorněn jako lokální biokoridor LBK 01 funkční, což rovněž vytváří neurčitost a budoucí nejistotu v právních vztazích. K tomu navrhovatelka a) doplnila, že její pozemky jsou oploceny a veřejnosti nepřístupné, a proto je nelogické na těchto pozemcích navrhovat lokální biokoridor LBK 01 a ještě jej v grafické části územního plánu označit za funkční. Z těchto rozporů pak navrhovatelé dovozují nezákonnost územního plánu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2010, sp. zn. 2 Ao 1/2009.

5. Vedle toho navrhovatelé namítali i chybějící dostatečné odůvodnění územního plánu s ohledem na odůvodnění veřejně prospěšných opatření v rámci plochy Z31, která má být možná dokonce v režimu s možností vyvlastnění, přičemž v textové části v tomto směru chybí právně relevantní zdůvodnění dle § 173 odst. 1 správního řádu, čímž došlo ke zkrácení veřejných subjektivních práv navrhovatelů. Na podporu tohoto závěru pak navrhovatelé odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-153. V daném případě nelze jednoznačně identifikovat, jaké úvahy vedly odpůrce k tomu, že navrhl právě toto veřejně prospěšné opatření. V této souvislosti navrhovatelé podotkli, že sám odpůrce přiznává, že navrhované veřejně prospěšné opatření je reakcí na již jednou realizovanou protipovodňová opatření, jejichž výsledkem však je, že při povodních dochází k tvorbě laguny v oblasti Kolonie z důvodu zamezeného odtoku vody. Navrhované řešení je dle navrhovatelů zcela chybné a neodpovídá původnímu historickému vodoteči, který zde byl v minulosti a směřoval co nejkratší cestou do Labe. Navrhovaná protipovodňová opatření dle navrhovatelů naopak ještě výrazně přitíží tomuto území, přičemž situace je vážnější tím, že navrhovatelé v tomto území mají nejen pozemky, ale i stavby pro bydlení. Danou záležitostí se odpůrce nezabýval dostatečně detailně a je navrhováno v zásadě povrchní a pro něj nejjednodušší řešení. Navrhovatelé se proto domáhají zrušení dotyčných ploch z toho důvodu, aby bylo přistoupeno k takové variantě, která nadále tomuto území nepřitíží a naopak vyřeší současnou situaci vyvolanou neodbornou a nekoncepční činností odpůrce ve věci realizace protipovodňových opatření. Jsou to právě nemovitosti navrhovatelů, jichž se tyto činnosti obce nejvíce dotýkají, jelikož na jejich nemovitostech se při povodních tímto opatřením (zcela neosvědčeným z roku 2013 při posledních povodních) vytvářejí laguny z důvodu zamezeného odtoku vody.
6. Dále navrhovatelé namítali chybné oznámení o konání veřejného projednání návrhu územního plánu. V oznámení o konání veřejného projednání návrhu územního plánu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 29. 7. 2017 bylo v poučení uvedeno, že „(n)ejpozději do 7 dnů ode dne opakovaného veřejného projednání může každý uplatnit své písemné připomínky podle § 52 odst. 3 stavebního zákona. Vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti mohou ve stejné lhůtě podat písemné a odůvodněné námitky podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona.“ Navrhovatelé tak logicky očekávali, že se bude konat ještě opakované veřejné projednání, na kterém by se projednala především sporná otázka veřejně prospěšného opatření v rámci plochy Z31. V důsledku toho uplatnili své námitky jen omezeným způsobem s očekáváním, že budou moci detailně rozebrat problematiku budoucích rizik při povodních a jejich možnosti řešení v rámci opakovaného veřejného projednání. To se však nikdy nekonalo, čímž došlo ke zkrácení veřejných subjektivních práv navrhovatelů.

7. Taktéž navrhovatelé namítali nezákonnost a nepřezkoumatelnost určitých podkladových stanovisek ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-161, a to pro absenci jejich řádného zdůvodnění. Dle navrhovatelů se jedná o stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 2. 2014, stanovisko Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 10. 2. 2014, stanovisko Krajské veterinární správy pro Ústecký kraj ze dne 17. 2. 2014, stanovisko Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 20. 2. 2014, stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 3. 2014, stanovisko Městského úřadu Litoměřice, odbor životního prostředí, ze dne 17. 3. 2014 z hlediska lesního hospodářství a stanovisko Městského úřadu Litoměřice, odbor životního prostředí, ze dne 17. 3. 2014 z hlediska odpadového hospodářství a vodního hospodářství.
8. Navrhovatelé vedle toho namítali nesoulad územního plánu s některými stanovisky dotčených orgánů, a to pokud se jedná o stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 3. 2014, z hlediska státní správy lesů, kde bylo požadováno umístění cyklostezky mimo pozemek určený k plnění funkce lesa, dále pokud se jedná o stanovisko Městského úřadu Litoměřice, odbor životního prostředí, ze dne 17. 3. 2014, a to jednak z hlediska ochrany přírody a krajiny, kde bylo požadováno pro plochy Z3 a Z4 vypracování územní studie, avšak tento požadavek nebyl respektován, zároveň v rámci plochy Z31 bylo požadováno, aby trasa byla vedena původním korytem, což také nebylo respektováno; jednak z hlediska odpadového hospodářství, kde je uveden nesouhlas s bodem g.3 územního plánu a zároveň jsou ve stanovisku uvedeny požadavky pod body 1.-4., které následně nebyly zcela splněny; a jednak z hlediska vodoprávního úřadu nebyly splněny požadavky na plochu Z31 uvedené v tomto stanovisku, nebyla plně respektována trasa původního vodoteče a v poničených oblastech nebylo navrženo její obnovení, a konečně pokud se jedná o stanovisko Městského úřadu Litoměřice, odbor životního prostředí, doručené dne 5. 9. 2014 z hlediska ochrany životního prostředí, kdy v tomto stanovisku je uplatněn nesouhlas s plochami Z3, Z4 a Z8 pro nesplnění podmínky zpracování územní studie.
9. Dále navrhovatelé namítali existenci dvou zadání územního plánu, protože dne 19. 12. 2012 se konalo 16. veřejné zasedání zastupitelstva obce Křešice, na němž bylo přijato usnesení č. 265/2012, jímž bylo schváleno zadání územního plánu. Dne 18. 7. 2013 se pak konalo 19. veřejné zasedání zastupitelstva obce Křešice, kde bylo přijato usnesení č. 303/2013, kterým bylo schváleno zadání územního plánu a zároveň došlo k revokaci usnesení ze dne 18. 12. 2012, č. 263/2012, které se nikterak netýkalo územního plánu. Usnesení č. 265/2012, které se týkalo původního zadání územního plánu, dle navrhovatelů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebylo nikdy revokováno. V návaznosti na to navrhovatelé namítli nesoulad zadání územního plánu s územním plánem, jelikož z důvodu existence dvou zadání územního plánu nelze v současné době jednoznačně říci, zda je územní plán v souladu s jeho zadáním., protože zde existují a po celou dobu pořizování územního plánu existovala dvě zadání.

10. Navrhovatelé také namítli nesoulad územního plánu s vyšší územně plánovací dokumentací, neboť je v rozporu s republikovými prioritami obsaženými v Politice územního rozvoje, a to s bodem č. 14, 16, 19, 25 a 26. Taktéž zde existuje rozpor s prioritami krajskými vyplývajícími ze Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje pro zajištění udržitelného rozvoje území, a to s body č. 1, 3, 11, 12, 39, 45 a 46.
11. Závěrem navrhovatelé namítli nezákonnost rozhodnutí o námitkách pro zcela nedostatečné odůvodnění, a to pokud se jedná o námitky navrhovatelů vůči ploše Z31. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách totiž řeší zejména existenci skládky a nadto je zřejmé, že jednotlivá odůvodnění byla překopírována pro posouzení vícero námitek. Dle navrhovatelů tak zcela absentuje individuální posouzení každé vznesené námitky. Dané rozhodnutí je v rozporu se závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, a ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 2 Aos 1/2013.

Vyjádření odpůrce k návrhu

12. Odpůrce k výzvě soudu předložil spisový materiál a písemné vyjádření k návrhu, v němž navrhl jeho zamítnutí pro nedůvodnost. Napadené opatření obecné povahy včetně návazné obecně závazné vyhlášky bylo samostatně i jako celek vydáno v souladu s právními předpisy, práva a oprávněné zájmy navrhovatelů nebyla poškozena.
13. K namítanému rozporu textové části územního plánu s přílohou č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. odpůrce zmínil, že zpracovatel územně plánovací dokumentace v textové části územního plánu v kapitole a) vymezení zastavěného území uvedl, k jakému datu je vymezena hranice zastavěného území, a to i z důvodu toho, že dle postupu stanoveného v § 58 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) je podkladem pro vymezení zastavěného území katastrální mapa, ve které může docházet ke změnám. Textová část územního plánu zcela odpovídá požadavkům přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb.
14. K namítanému rozporu grafické a textové části územního plánu odpůrce uvedl, že v textové části územního plánu je nazvána kapitola g) na str. 26 jako „*Vymezení veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření, staveb a opatření k zajišťování obrany a bezpečnosti státu a ploch pro asanaci, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit*“. Vzhledem k tomu, že opatření obecné povahy jsou vymezovány jak veřejně prospěšné stavby, tak veřejně prospěšná opatření, je tato kapitola dále rozdělena právě dle těchto vymezovaných záležitostí do dvou podkapitol. Z toho vyplývá, že pokud je v názvu kapitoly g) uvedeno mj., že jde o veřejně prospěšné stavby a veřejně prospěšná opatření s možností práva vyvlastnit, vztahuje se toto i na podkapitoly – g.1 a g.2. Textová a grafická část územního plánu jsou tedy souladné.
15. Dle odpůrce je územní plán řádně odůvodněn, neboť projektant v kapitole 3) odůvodnění územního plánu vyhodnotil právě požadavky vyplývající ze stavebního zákona a konkrétně na str. 66 uvedl důvody a úvahy vedoucí ke způsobu vymezení plochy pro veřejně prospěšné opatření a stejně tak lze dovodit u úvah, že podkladem pro vymezení byl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mj. např. výškopis v dané lokalitě, neboť odůvodnění zmiňuje výhodnost záměru z důvodu konfigurace terénu.

16. Odpůrce nesouhlasil ani s údajnými zásadními procesními pochybeními při procesu pořízení územního plánu. Veřejné projednání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 29. 7. 2014, nikoliv ze dne 29. 7. 2017, kdy daná vyhláška obsahovala termín konání a místo veřejného projednání v souladu s § 52 stavebního zákona. O průběhu veřejného projednání zpracoval pořizovatel ve smyslu § 22 stavebního zákona písemný záznam, jehož součástí je i prezenční listina. Pořizovatel v rámci veřejného projednání sdělil termíny pro uplatnění námitek a připomínek, přičemž nebylo uvedeno, že se tyto lhůty týkají případného opakovaného veřejného projednání, zvláště když opakované veřejné projednání vyplývá až z výsledku projednání a v době veřejného projednávání tak nebylo možné sdělovat, že k opakovanému veřejnému projednání dojde. V dané veřejné vyhlášce tedy dle odpůrce došlo k „překlepu“, přičemž dle prezenční listiny se veřejného projednání účastnila navrhovatelka a) i navrhovatel b).
17. Dále odpůrce uvedl, že při procesu pořízení územního plánu nedošlo k formální ani faktické duplicitě zadání územního plánu. Zadání územního plánu schválené Zastupitelstvem obce Křešice usnesením ze dne 19. 12. 2012, č. 265/2012, bylo překonáno zadáním územního plánu schválené usnesením zastupitelstva obce ze dne 18. 7. 2013, č. 303/2013. Skutečnost, že součástí usnesení č. 303/2013 byla i revokace věcně zcela nesouvisějícího usnesení č. 263/2012, na tom nic nezmění.
18. Odpůrce byl přesvědčen, že veškerá podkladová stanoviska, na která navrhovatelé poukazují, byla vydána zákonným způsobem a jsou plně přezkoumatelná. Odpůrce nesouhlasil ani s namítaným nesouladem územního plánu se stanovisky dotčených orgánů. Trasa cyklostezky byla převzata z platného rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30. 11. 2011.
19. K namítanému nesouladu s vyšší územně plánovací dokumentací odpůrce uvedl, že Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ve stanovisku ze dne 16. 6. 2014 sdělil, že návrh územního plánu je z hledisek uvedených ve stanovisku v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací a zároveň neshledal rozpor s Politikou územního rozvoje schválenou dne 20. 7. 2009. Rozpor nadřazený orgán neshledal ani v rámci řízení o upraveném a posouzeném návrhu územního plánu, k němuž nadřazený orgán uplatnil podání ze dne 3. 9. 2014.

Replika navrhovatelů k vyjádření odpůrce

20. V replice k vyjádření odpůrce navrhovatelé uvedli, že v jejich návrhu došlo k překlepu a veřejná vyhláška je ze dne 29. 7. 2017. Dále konstatovali, že vyjádření odpůrce, že se veřejného projednání účastnil navrhovatel b) je nepravdivé, neboť veřejného projednání se účastnila paní Kubů, která je maminkou navrhovatelky a), a nejde tedy o navrhovatele b). Poukázali na to, že ve vyjádření odpůrce potvrzuje existenci dvou zadání územního plánu. Uvedli, že není možné, aby v obci bylo schválené zadání územního plánu, které nebylo nikdy revokováno a následně došlo ke schválení dalšího usnesení zastupitelstva s jiným (dalším) zadáním územního plánu; takový postup je dle navrhovatelů nezákonný. Poznamenali, že odpůrce soudu předložil usnesení zastupitelstva č. 303/2013 včetně zápisu, které je zjevně zpětně ručně přepisované, což je v případě řádného výkonu veřejné správy nepřijatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

21. Soud se nejprve při posuzování návrhu zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že je věcně a místně příslušný k projednání návrhu, dále že navrhovatel byl aktivně legitimován k podání předmětného návrhu ve smyslu § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž tak učinil v zákonné lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Dále soud uvádí, že rozsah soudního přezkumu opatření obecné povahy v daném případě byl dán § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s., z nichž vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 s. ř. s.
22. Soud může shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, pokud opatření obecné povahy nebo jeho část jsou v rozporu se zákonem, nebo pokud ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo pokud opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (viz § 101d odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě pro podání návrhu stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. namítáno.
23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace dospěl k závěru, že návrh je důvodný, nepřisvědčil však všem návrhovým bodům.
24. Nejprve soud uvádí, že návrhu odpůrce na zastavení řízení nevyhověl, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 111 odst. 4 věty třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Podle daného ustanovení, jestliže je řízení přerušeno podle § 110, pokračuje v něm soud na návrh po uplynutí 3 měsíců. Soud může na návrh, jsou-li pro to závažné důvody, a i bez návrhu v případě, že to odůvodňují zájmy nezletilého dítěte, pokračovat v řízení i před uplynutím této lhůty. Není-li návrh na pokračování v řízení podán do 1 roku, soud řízení zastaví.
25. Je nutno konstatovat, že zdejší soud řízení při jednání soudu konaném dne 17. 6. 2019 přerušil na dobu 6 měsíců, neboť to účastníci řízení shodně navrhli, jelikož odpůrce uvedl, že se ve lhůtě 6 měsíců pokusí zohlednit výhrady navrhovatelů k napadenému územnímu plánu. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že pro zastavení řízení dle § 111 odst. 4 věty třetí o. s. ř. je nezbytné, aby soud řízení přerušil bez časového ohraničení (na neurčitou dobu), zatímco usnesením vyhlášeným při jednání soudu dne 17. 6. 2019 bylo řízení přerušeno toliko na dobu 6 měsíců. To znamená, že řízení bylo přerušeno pouze do 17. 12. 2019, a od 18. 12. 2019 již tedy řízení opětovně pokračovalo. Z uvedeného plyne, že navrhovatelé (a ani odpůrce) nebyli povinni podat návrh na pokračování řízení do 1 roku, aby nedošlo k zastavení řízení podle § 111 odst. 4 věty třetí o. ř. s., neboť v tomto řízení došlo k přerušování řízení toliko na dobu 6 měsíců. Z uvedených důvodů proto soud nemohl přistoupit k zastavení řízení podle § 111 odst. 4 věty třetí o. ř. s..
26. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy či jeho části je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. dána, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, a bude-li současně logicky konsekventně a myslitelně tvrdit Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možnost dotčení své právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Rozšířený senát dále dovodil, že „[v] případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace (viz shora již citovaný § 43 odst. 1 stavebního zákona). Územní plány regulují základní koncepci rozvoje a uspořádání, jakož i přípustné a zakázané způsoby využití určitého území. Území je prostor skládající se z pozemků a na nich umístěných věcí, především staveb. Předmětem regulace územního plánu je tedy území tvořené primárně sumou nemovitých věcí. Územním plánem mohou tedy ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulovaném ... Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku“.

27. Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Přípustný je ten návrh, který obsahuje zákonem stanovená (tedy mj. myslitelná a logicky konsekventní) tvrzení; není však nutné, aby tato tvrzení byla pravdivá. Pravdivost tvrzení je naopak zásadní pro posouzení důvodnosti návrhu – to se však již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování přípustnosti (již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009–120).
28. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstantně zdůrazňuje, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není žalobou ve veřejném zájmu (již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009–120). V rámci posouzení důvodnosti návrhu je třeba zvážit, zda navrhovatel byl skutečně zkrácen na svých hmotných právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 Aos 2/2012–53). Požadavek přímého dotčení na subjektivních hmotných právech je zásadní z toho důvodu, že aktivní legitimace je významným nástrojem subjektu, kterým může dojít ke zrušení opatření obecné povahy, jež zasahuje do práv a povinností zpravidla značného množství osob, nejenom navrhovatele samotného. Soudní řád správní (ani na něj navazující judikatura Nejvyššího správního soudu) proto nesvěřuje tento instrument každé osobě, byť by mohla mít na jeho využití zájem, ale toliko tomu, kdo prokáže, že jemu, nikoliv jiným osobám, náleží subjektivní hmotná práva, která jsou opatřením obecné povahy zasažena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2011, č. j. 8 Ao 5/2011–51). Uvedené potvrdil i Ústavní soud, který v nálezu sp. zn. I. ÚS 59/14 uvedl, že dotčení na subjektivních právech navrhovatele je alfa a omegou řízení o zrušení opatření obecné povahy.
29. Aktivní věcná legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je dána, pokud soud dospěje ke skutkovému a právnímu závěru o skutečném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vztahu úpravy obsažené v napadené části opatření obecné povahy a právní sféry navrhovatele a zároveň o podstatné nezákonnosti napadené regulace obsažené v opatření obecné povahy posuzované z hlediska kompetenčních, procesních i hmotněprávních předpisů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264).

30. Pokud jde o navrhovatelů namítaný nesoulad územního plánu se stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 3. 2014 a stanovisky Městského úřadu Litoměřice, odboru životního prostředí, ze dne 17. 3. 2014 a 5. 9. 2014, je třeba zdůraznit, že navrhovatelé u tohoto návrhového bodu vůbec ani náznakem nevysvětlili, jak byli zkráceni na svých právech a ve vztahu k jakým pozemkům v jejich vlastnictví tím, že by územní plán měl být v rozporu s vyjmenovanými stanovisky a jakým způsobem. Lze proto konstatovat, že soudu není zřejmé, jak by se toto případné pochybení mohlo negativně projevit v jejich právní sféře. Tímto návrhovým bodem se tudíž soud nemohl zabývat, neboť navrhovatelé netvrdili, jakým způsobem byla dotčena jejich subjektivní práva, což je podmínkou jejich aktivní legitimace pro projednání tohoto návrhového bodu.
31. Navrhovatelé namítali nesoulad územního plánu s vyšší územně plánovací dokumentací, neboť je v rozporu s body č. 14, 16, 19, 25 a 26 Politiky územního rozvoje a s body č. 1, 3, 11, 12, 39, 45 a 46 Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje pro zajištění udržitelného rozvoje území. Toto tvrzení však více nijak neodůvodnili. Soud připomíná, že dle § 101b odst. 2 s. ř. s. v návrhu musí navrhovatel formulovat návrhové body, tj. skutkové a právní důvody, pro něž považuje opatření obecné povahy nebo jeho napadenou část za nezákonné. Pouhé obecné tvrzení navrhovatelů o rozporu napadeného územního plánu s určitými body Politiky územního rozvoje a Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje nelze považovat za způsobilý návrhový bod, neboť v něm navrhovatelé nevykládali, v jakých konkrétních skutečnostech spatřují nesoulad napadeného územního plánu s vyšší územně plánovací dokumentací. Výše rekapitulované a velmi obecné tvrzení o nesouladu územního plánu s vyšší územní plánovací dokumentací tudíž není řádně uplatněným návrhovým bodem ve smyslu § 101b odst. 2 s. ř. s., a proto se jím soud nemohl zabývat.
32. Ve vztahu k dalším návrhovým bodům soud při posuzování aktivní legitimace navrhovatelů zjistil, že navrhovatelé vlastní nemovitosti na území obce Křešice, přičemž jejich pozemky jsou zahrnuty do územního plánu a bezprostředně sousedí s rozporovanou plochou Z31 a lokálním biokoridorem LBK 01. Navrhovatelé jsou tedy ve věci aktivně procesně legitimováni k uplatnění dalších návrhových bodů.
33. Předně soud posuzoval námitku navrhovatelů spočívající v rozporu textové části územního plánu s přílohou č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., neboť v textové části územního plánu zcela absentuje vymezení zastavěného území a pouhý odkaz v textové části na grafickou část územního plánu nemůže postačovat k naplnění náležitostí textové části, jak předpokládá čl. I odst. 1) písm. a) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb.
34. Podle čl. I odst. 1) písm. a) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. textová část územního plánu obsahuje vymezení zastavěného území.
35. Podle § 58 odst. 1 stavebního zákona na území obce se vymezuje jedno případně více zastavěných území. Hranici jednoho zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcel, ve výjimečných případech ji tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. Podle odst. 2 do zastavěného území se zahrnují pozemky v intravilánu, s výjimkou vinic, chmelnic, pozemků zemědělské půdy určených pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) nebo pozemků přiléhajících k hranici intravilánu navrácených do orné půdy nebo do lesních pozemků, a dále pozemky vně intravilánu, a to a) zastavěné stavební pozemky, b) stavební proluky, c) pozemní komunikace nebo jejich části, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území, d) ostatní veřejná prostranství, e) další pozemky, které jsou obklopeny ostatními pozemky zastavěného území, s výjimkou pozemků vinic, chmelnic a zahradnictví.
37. Navrhovatelé mají pravdu, že v textové části územního plánu je pod bodem a) jen uvedeno, že *„(z)astavěné území obce Křešice bylo vymezeno v rámci doplňujících průzkumů a rozborů k 31. 12. 2009 a aktualizováno bylo k 17. 9. 2013. Celková rozloha zastavěného území činí 165,9 ha, tj. 15% řešeného území. Hranice zastavěného území je znázorněna v grafické části dokumentace, ve výkresu Základní členění území“*. Nicméně toto vymezení zastavěného území v textové části napadeného opatření obecné povahy nelze posuzovat izolovaně od ostatních částí textové části územního plánu, a to zejména od bodu c), kde jsou na straně 5 až 7 vymezeny jednotlivé části odpůrce a odůvodnění zastavěných ploch a jednotlivých zastavitelných ploch, včetně vymezení nových zastavitelných ploch [např. u části Sedlec je uvedeno: *„Územní plán považuje zastavěné území sídla za stabilizované a navrhuje pouze využití proluk v zastavěném území formou ploch bydlení v rodinných domech (plochy Z13, Z14, Z15 a Z16)“*]. Na straně 8 až 10 je dále v tabulce obsažen souhrnný přehled zastavitelných ploch v řešeném území. Rovněž lze zmínit i odůvodnění územního plánu, a to zejména část 3.5 (Komplexní zdůvodnění přijatého řešení včetně vybrané varianty), ve které se v odst. 2 na straně 59 a 60 popisuje zastavěné území a jeho charakteristika, část 3.5.2 (Vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně), kde jsou vymezeny jednotlivé zastavitelné plochy včetně zdůvodnění, a na část 3.6 (Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch). Hlavní těžiště vymezení zastavěného území, vyznačení jeho hranic a jeho jednotlivých částí pak z povahy věci musí být v grafické části územního plánu, a to ve výkresu základního členění území a hlavním výkresu [srov. čl. I odst. 7 písm. a) a b) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb.]. Soud s ohledem na výše popsané shledává soud textovou část územního plánu včetně jeho odůvodnění ve vztahu k vymezení zastavěného území za vyhovující čl. I. odst. 1 písm. a) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb.
38. Soud tedy považuje za dostačující, že je v textové části územního plánu uvedeno, k jakému datu bylo zastavěné území vymezeno, s tím, že konkrétní průběh hranic zastavěného území je přehledně vyznačen ve výkresu základního členění a dále též v hlavním výkresu (tj. v grafické části územního plánu). Bylo by nadbytečné trvat na tom, aby v textové části byly uvedeny všechny pozemky (identifikované parcelním číslem), které jsou součástí zastavěného území. Stejně tak by bylo nadbytečné v textové části popisovat, z jakého důvodu byly jednotlivé pozemky do zastavěného území zahrnuty, neboť svojí povahou by se jednalo o odůvodnění výroku. V případě, že se některý z vlastníků pozemků domníval, že jeho pozemek nesprávně nebyl zahrnut do zastavěného území, mohl se proti tomu ohradit podáním námítky. V rozhodnutí o námitce by pak bylo ve vztahu ke konkrétnímu pozemku odůvodněno, proč nebyl do zastavěného území zařazen. Absence slovního (resp. číselného) popisu zastavěného území v textové části územního plánu nevede k tomu, že by byl územní plán, pokud jde o vymezení zastavěného území, neurčitý či nesrozumitelný, důsledkem toho není ani zkrácení vlastníků pozemků na jejich procesních právech, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jím tím nebyla odňata možnost obrany prostřednictvím námitek. Opatření obecné povahy tedy není z důvodu tvrzeného navrhovatelem nezákonné.

39. Navrhovatelé namítali chybné oznámení o konání veřejného projednání návrhu územního plánu. V oznámení o konání veřejného projednání návrhu územního plánu ze dne 29. 7. 2017 totiž bylo v poučení uvedeno, že *„(n)ejpozději do 7 dnů ode dne opakovaného veřejného projednání může každý uplatnit své písemné připomínky podle § 52 odst. 3 stavebního zákona. Vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti mohou ve stejné lhůtě podat písemné a odůvodněné námitky podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona.“*
40. Předně soud uvádí, že navrhovatelé měli na mysli veřejnou vyhlášku „Oznámení o konání veřejného projednání o upraveném a posouzeném návrhu Územního plánu Křešice“ ze dne 29. 7. 2014, tedy nikoliv ze dne 29. 7. 2017, jak chybně uvedli v návrhu. Navrhovatelům lze dát za pravdu v tom, že v dané veřejné vyhlášce, kterou vydal Městský úřad Litoměřice, je skutečně obsaženo: *„Nejpozději do 7 dnů ode dne opakovaného veřejného projednání může každý uplatnit své písemné připomínky podle § 52 odst. 3 stavebního zákona. Vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti mohou ve stejné lhůtě podat písemné a odůvodněné námitky podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona.“* Touto formální chybou však podle názoru soudu nemohlo dojít ke zkrácení veřejných subjektivních práv navrhovatelů, a to práva na spravedlivý proces a na možnosti uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy dle § 4 odst. 4 správního řádu, jak tvrdili navrhovatelé v návrhu.
41. Je totiž třeba zdůraznit, že v procesu přijetí územního plánu se jednalo o vůbec první veřejné projednání daného územního plánu. Již z toho je dle soudu naprosto zjevné, že se nemohlo jednat o opakované projednání návrhu územního plánu. Za důležitější však považuje soud fakt, že danou veřejnou vyhláškou bylo řádně oznámeno, že se dne 3. 9. 2014 od 18 hodin bude konat veřejné projednání a že do 7 dnů od tohoto projednání mohou vlastníci nemovitostí dotčení návrhem územního plánu uplatnit své námitky. Veřejného projednání návrhu územního plánu se mimo jiné dle prezenční listiny účastnila navrhovatelka a) a paní Kubů, manželka navrhovatele b). Dále je nutné zmínit, že dne 10. 9. 2014 byly Městskému úřadu Litoměřice doručeny námitky navrhovatelů proti návrhu územního plánu. Z výše uvedeného je zřejmé, že navrhovatelé nebyli nijak zkráceni na jejich právech, neboť se mohli účastnit a účastnili veřejného projednání návrhu územního plánu, při kterém vznášeli dotazy mimo jiné i k navrhované ploše Z31, na něž bylo při veřejném projednání reagováno, a podali námitky proti návrhu územního plánu, které se týkaly i sporné plochy Z31. Navrhovatelé tedy mohli plně uplatnit všechna jejich procesní práva.
42. Dané formální pochybení ve veřejné vyhlášce ze dne 29. 7. 2014 nemohlo dle přesvědčení soudu založit legitimní očekávání navrhovatelů, že se bude konat někdy v budoucnu ještě opakované veřejné projednání, na kterém by se projednávala především sporná otázka veřejně prospěšného opatření v rámci plochy Z31, která již byla předmětem veřejného projednání dne 3. 9. 2014.
43. Navrhovatelé namítali nezákonnost a nepřezkoumatelnost určitých podkladových závazných stanovisek. Tím, že závazná stanoviska neobsahovala řádné odůvodnění, se navrhovatelé podle jejich názoru nemohli kvalifikovaně vyjádřit v procesu pořizování územního plánu a uplatnit své námitky, zároveň nemohli řádně hájit jejich právo na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příznivé životní prostředí, čímž došlo k porušení jejich veřejných subjektivních práv, a to práva na spravedlivý proces a práva na příznivé životní prostředí.

44. Soud poznamenává, že níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jakož i argumentace soudu vychází z úpravy § 149 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a nezohledňuje novelizaci daného ustanovení správního řádu, k níž došlo s účinností od 1. 1. 2018 a která se týká stanovení nároků na závaznou část a na odůvodnění závazných stanovisek.
45. Pokud jde o formální náležitosti stanovisek vydávaných dotčenými orgány pro účely pořizování územněplánovací dokumentace (územního plánu), je třeba vyjít z toho, že právním podkladem pro vydání stanovisek je § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle něhož se nejedná o samostatná rozhodnutí ve správním řízení a obsah stanovisek je závazný pro opatření obecné povahy podle stavebního zákona. Jelikož tedy závazné stanovisko není rozhodnutím, jde o úkon dle části čtvrté správního řádu. Stavební zákon ani část čtvrtá správního řádu neupravují formální a obsahové náležitosti stanovisek. Právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009–150, se týká závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, které je zvláštním úkonem dle části čtvrté správního řádu.
46. V zásadě však není žádného důvodu, proč by nebylo možné následovat argumentaci představenou v tomto rozsudku i ve vztahu ke stanoviskům dotčených orgánů vydávaným pro účely řízení o návrhu územního plánu. Jelikož jde rovněž o úkony dle části čtvrté, postupuje správní orgán s ohledem na § 154 správního řádu podle ustanovení čtvrté části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná. Citované ustanovení výslovně nepředpokládá, že by se na úkony dle části čtvrté správního řádu aplikoval § 67 a § 68 správního řádu upravující formální a obsahové náležitosti správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přesto ve vztahu k závazným stanoviskům dle § 149 správního řádu dovedl, že s ohledem na jejich zvláštní postavení, kdy jejich obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.
47. Přesto nepovažuje soud za možné, aby stanoviska vydávaná pro účely řízení o návrhu územního plánu byla odůvodněna ve stejné míře podrobnosti jako závazná stanoviska vydávaná pro účely konkrétní jednotlivé věci (např. pro územní řízení týkající se konkrétního záměru). Územní plán je totiž co do svého obsahu zvláštním aktem, čemuž odpovídá i specifická forma opatření obecné povahy, které je vnímáno jako správní akt na pomezí mezi právním předpisem a správním rozhodnutím. V zásadě není žádného důvodu, proč by nebylo možné akceptovat stanovisko bez odůvodnění, pakliže je kladné. Ostatně i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 21/2009–150, jehož se navrhovatelé

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dovolávají, plyne, že odůvodnění závazného stanoviska má praktický význam především u negativních závazných stanovisek. Stanovisko musí být přezkoumatelné v situaci, kdy představuje překážku pro schválení územního plánu v navržené podobě, tedy vynucuje se jím změna návrhu územního plánu, nebo kdy má být stanovisko podkladem pro rozhodnutí o námitce či zohlednění připomínky. Pokud naopak stanovisko pouze aprobuje návrh, aniž by současně byly v řízení uplatněny námitky domáhající se přísnějšího zohlednění veřejného zájmu hájeného příslušným dotčeným orgánem, plně postačuje konstatovat, že návrh je v souladu s hájenými zájmy. Není třeba odůvodňovat, proč tomu tak je. Je rovněž třeba brát na zřetel, že vzhledem k předmětu územního plánu jsou různé veřejné zájmy hájené dotčenými orgány dotčeny různou měrou. V rámci územního plánu nejsou do území umísťovány konkrétní záměry, ani nejsou povolovány konkrétní stavby, pouze se vymezují plochy a koridory s předvídaným způsobem využití. Požadavky vyplývající z některých veřejnoprávních předpisů přitom bývají v převážné míře zcela konkrétní (např. požadavky na dodržení požárně nebezpečného prostoru), u některých veřejnoprávních předpisů se uplatní i v rovině obecnější, koncepční (např. respektování ochranných pásem, opatření za účelem snižování nepříznivých dopadů rušivých činností apod.). Výše popsané odchylky od standardních obsahových náležitostí správního rozhodnutí upravených v § 68 odst. 3 správního řádu jsou přípustné, neboť toto ustanovení se na úkony dle části čtvrté užije jen přiměřeně, a to přiměřeně vzhledem ke značeným specifickým stanoviskům dotčených orgánů vydávaných pro účely řízení o návrhu územního plánu.

48. Argumentaci navrhovatelů rozsudkem Nejvyšším správním soudem č. j. 10 As 221/2015–58 považuje soud za zcela nepřiléhavou. Nelze srovnávat požadavky kladené na souhlasné stanovisko dotčeného orgánu, který jím vyjadřuje bezpodmínečný soulad návrhu územního plánu s veřejným zájmem uplatňovaným tímto dotčeným orgánem, s požadavky kladenými na stanovisko dle § 47 odst. 2 a 3 stavebního zákona ve spojení s § 10i odst. 2 větou čtvrtou zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, jehož předmětem je sdělení, zda má být návrh územního plánu podroben posuzování vlivů na životní prostředí (SEA). Toto stanovisko, byť jde rovněž o úkon dle části čtvrté správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 5 As 94/2015–79), se vydává na základě posouzení taxativně vymezených kritérií obsažených v příloze č. 8 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí. Právě vyhodnocení těchto kritérií musí být uceleně promítnuto do odůvodnění stanoviska krajského úřadu. Na jeho obsahu je závislý další procesní průběh pořizování územního plánu, tedy zda bude zpracováno vyhodnocení vlivů územního plánu na udržitelný rozvoj území, jehož součástí je vyhodnocení vlivů na životní prostředí. Podstatou tohoto stanoviska tedy není bezpodmínečné aprobování souladu návrhu územního plánu s určitým veřejným zájmem, nýbrž rozhodnutí, zda bude návrh územního plánu podroben komplexnímu posouzení vlivů na životní prostředí, potažmo na udržitelný rozvoj území. Stanovisko dle § 10i odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vydávané k návrhu zadání územního plánu je obdobným procesním institutem jako závěr zjišťovacího řízení dle § 10d zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, v němž je příslušný orgán povinen uvést důvody, pro které není posuzování koncepce dle tohoto zákona požadováno.
49. Z obsahu správního spisu plyne, že stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 2. 2014, stanoviska Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 10. 2. 2014, stanoviska Krajské veterinární správy pro Ústecký kraj ze dne 17. 2. 2014, koordinovaného stanoviska Hasičského záchranného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sboru Ústeckého kraje ze dne 20. 2. 2014, stanoviska Městského úřadu Litoměřice, odboru životního prostředí, ze dne 17. 3. 2014 týkající se lesního hospodářství, která byla uplatněna ve fázi společného projednání návrhu územního plánu dle § 50 odst. 2 stavebního zákona, byla kladná, a tudíž ze strany těchto dotčených orgánů nebyly vzneseny žádné připomínky k návrhu územního plánu. Jak je již výše uvedeno, pokud stanoviska dotčených orgánů pouze aprobují návrh, aniž by současně byly v řízení uplatněny připomínky domáhající se přísnějšího zohlednění veřejného zájmu hájeného příslušným dotčeným orgánem, plně postačuje konstatovat, že návrh je v souladu s hájenými zájmy. Soud proto shrnuje, že výše konkretizovaná stanoviska k návrhu územního plánu nejsou nepřezkoumatelná.

50. K povšechné námitce o nepřezkoumatelnosti stanoviska Městského úřadu Litoměřice, odboru životního prostředí, ze dne 17. 3. 2014 týkající se odpadového hospodářství a vodního hospodářství soud v míře obecnosti, která odpovídá formulaci dané námítky, konstatuje, že je taktéž přezkoumatelné. V těchto stanoviscích, která jsou zahrnuta v souhrnném vyjádření Městského úřadu Litoměřice, odboru životního prostředí, je u stanoviska ohledně odpadového hospodářství specifikováno, proč tento dotčený orgán nesouhlasí s předloženým návrhem územního plánu (bod 1, v němž byl formulován požadavek na zpracování lokality bývalé neřízené skládky komunálního odpadu, která nebyla dosud sanována, a požadavek na zařazení plochy označené jako „SKLÁDKA – SK“ a plocha Z1), proč nesouhlasí s používáním pojmů „SKLÁDKA“, neboť jde o zavádějící pojem (bod 2), dále je tam obsaženo doporučení týkající se plochy Z1 a požadavek na zpracování územněplánovací dokumentace v souladu s § 17 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (bod 4). Též stanovisko vodoprávního úřadu shledal soud plně přezkoumatelným, neboť je v něm např. uvedeno, proč požaduje navrhovat nové zastavitelné plochy mimo stanovené záplavové území vodního toku Labe, proč nesouhlasí s návrhem plochy Z18 a zejména je zdůvodněno, proč nesouhlasí s návrhem plochy Z31 v předložené trase (požaduje využít stávající trasu příkopu v Kolonii, popř. ji v poničených úsecích obnovit, dvě velké plochy u zemědělského areálu požadují ponechat ve stávající nivelitě – bez terénních úprav, v místě napojení příkopu na stávající příkop v lesním pozemku požadují prověřit jeho funkčnost, popř. navrhnout jiný způsob odvodu vod od Blatenského potoka).
51. Rovněž stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 3. 2014 je dle soudu přezkoumatelné, neboť je zcela dostačujícím způsobem na 4 stranách odůvodněno, a to ve vztahu k ochraně ovzduší, ochraně přírody a krajiny, ochrany zemědělského půdního fondu, státní správě lesů, vodnímu hospodářství, posuzování vlivů na životní prostředí a prevenci průmyslových havárií.
52. Dále soud hodnotil námitku navrhovatelů, ve které namítali existenci dvou zadání územního plánu, protože dne 19. 12. 2012 se konalo 16. veřejné zasedání zastupitelstva obce Křešice, na němž bylo přijato usnesení č. 265/2012, jímž bylo schváleno zadání územního plánu. Dne 18. 7. 2013 se pak konalo 19. veřejné zasedání zastupitelstva obce Křešice, kde bylo přijato usnesení č. 303/2013, kterým bylo schváleno zadání územního plánu a zároveň došlo k revokaci usnesení ze dne 18. 12. 2012, č. 263/2012, které se nikterak netýkalo územního plánu. Usnesení č. 265/2012, které se týkalo původního zadání územního plánu, dle navrhovatelů nebylo nikdy revokováno.
53. V předložené spisové dokumentaci se nachází výpis přijatých usnesení z 16. veřejného zasedání zastupitelstva odpůrce konaného dne 19. 12. 2012, podle něhož bylo usnesením č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

265/2012 schváleno zadání Územního plánu Křešice. Dle výpisu usnesení z 19. veřejného zasedání zastupitelstva odpůrce konaného dne 18. 7. 2013 bylo usnesením č. 303/2013 pod bodem 1. revokováno usnesení ze dne 18. 12. 2012, č. 265/2012, pod bodem 3. zastupitelstvo odpůrce vzalo na vědomí zprávu o vyhodnocení připomínek, požadavků a podnětů k návrhu zadání Územního plánu Křešice a pod bodem 3. zastupitelstvo odpůrce schválilo zadání Územního plánu Křešice. Stejně skutečnosti jsou obsaženy rovněž ve výpisu přijatých usnesení z 19. veřejného zasedání zastupitelstva odpůrce konaného dne 18. 7. 2013 týkající se usnesení č. 303/2013.

54. Z uvedené rekapitulace předložené spisové dokumentace je patrné, že usnesením zastupitelstva odpůrce č. 303/2013 došlo k revokaci usnesení č. 265/2012, kterým bylo schváleno dřívější zadání Územního plánu Křešice, a usnesením č. 303/2013 bylo přijato nové zadání územního plánu. Na základě předložené spisové dokumentace tedy soud nemůže shledat důvodnou námitku, že došlo k revokaci usnesení ze dne 18. 12. 2012, č. 263/2012, které se nikterak netýkalo územního plánu.
55. I v případě, že by skutečně usnesením zastupitelstva odpůrce došlo k revokaci usnesení č. 263/2012 místo správného usnesení č. 265/2012, soud by v tom nespátroval takovou vadu, která by musela vést ke zrušení napadené části územního plánu. Podle názoru soudu není pochyb o tom, že vůlí zastupitelstva odpůrce vtělené do usnesení č. 303/2013 a jeho předmětem bylo skutečně revokovat jeho původní usnesení č. 265/2012 a schválit nové zadání Územního plánu Křešice. Soud poukazuje na to, že na dané případné pochybení navrhovatelé neupozornili v procesu přijímání napadeného územního plánu a jimi až v návrhu na zrušení části opatření obecné povahy namítané pochybení jim nebránilo v podání a formulaci námitek a uplatňování jejich procesních práv. Navrhovatelé uplatnili množství připomínek již ve fázi projednávání návrhu územního plánu a rovněž námitky v řízení o územním plánu, aniž by kdy projevíli jakoukoli pochybnost o tom, že by nevěděli, jaké zadání územního plánu je platné, jak tvrdí ve svém návrhu. Navrhovatelé tak na jejich subjektivních právech nebyli ve skutečnosti nijak zkráceni. Soud tak konstatuje, že by případné formální pochybení, aniž by jej soud jakkoli bagatelizoval, v označení usnesení, které zastupitelstvo odpůrce chtělo revokovat při veřejném zasedání konaném dne 18. 7. 2013 usnesením č. 303/2013, nemohlo být důvodem pro zrušení části napadeného opatření obecné povahy.
56. Dále soud posuzoval návrhový bod navrhovatelů, ve kterém namítali rozpor grafické a textové části územního plánu. Podle navrhovatelů jsou v textové části územního plánu na str. 26 pod bodem g.1 uvedeny veřejně prospěšné stavby s možností vyvlastnění, dále na stejné straně pod bodem g.2 jsou uvedeny veřejně prospěšná opatření, jimiž se rozumí „plochy vodní a vodohospodářské – protipovodňová opatření Z2 a Z31“, přičemž se zde uvádí, že mezi veřejně prospěšná opatření patří rovněž lokální biokoridory, a to mj. lokální biokoridor nefunkční LBK 01, který se nachází na pozemcích navrhovatelky a) p. č. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, zatímco v textové části bodu g.2 není obsaženo nic o možnosti vyvlastnění, pokud se jedná o plochu Z31 a lokální biokoridor LBK 01. Navrhovatelé dále zdůraznili, že v grafické části územního plánu je pak v rozporu s tím ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací plocha Z31 uvedena mezi veřejně prospěšnými opatřeními s možností vyvlastnění.
57. K namítanému rozporu grafické a textové části územního plánu soud poznamenává, že v textové části územního plánu je kapitola g) na str. 26 označena jako „Vymezení veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření, staveb a opatření k zajišťování obrany a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezpečnosti státu a ploch pro asanaci, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit“. Tento souhrnný název jednoznačně vymezuje jak u veřejně prospěšných staveb, tak u veřejně prospěšných opatření, že práva k pozemkům a stavbám lze vyvlastnit. Tomu odpovídá i grafická příloha týkající se veřejně prospěšných staveb a veřejně prospěšných opatření, v němž se u obou institutů uvádí možnost vyvlastnění. V tom, že v textové části v bodu g.2 není výslovně uvedena možnost vyvlastnění, ačkoli by to samozřejmě uvedeno být mohlo, nelze spatřovat žádný rozpor, neboť možnost vyvlastnění u veřejně prospěšných opatření je obsažena v souhrnném vymezení kapitoly. Pokud by soud měl akceptovat argumentaci navrhovatelů a z tohoto důvodu vymezení veřejně prospěšných opatření zrušit, jednalo by se o formalistické rozhodnutí. Daná námitka tedy není důvodná.

58. Soud však přisvědčil další námitce navrhovatelů stran rozporu grafické a textové části územního plánu, kterou spatřovali v tom, že v textové části na str. 26 je lokální biokoridor LBK 01 označen jako nefunkční, zatímco v grafické části je na pozemcích navrhovatelky a) znázorněn jako lokální biokoridor LBK 01 funkční.
59. Soud zdůrazňuje, že v textové části územního plánu jsou všechny lokální biokoridory označeny jako nefunkční, tudíž i lokální biokoridor LBK 01. Tomuto vymezení daného lokálního biokoridoru odpovídá i jeho znázornění ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanace, v němž jsou všechny trasy lokálních biokoridorů pomocí fialové přerušované čáry označeny jako nefunkční. Naproti tomu v hlavním výkresu je část trasy lokálního biokoridoru LBK 01 na pozemcích navrhovatelky a) p. č. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“ a na hranici pozemků ve spoluvlastnictví navrhovatele b) p. č. „X“ a „X“ v k. ú. „X“ vyznačena zelenými přerušovanými čarami, které dle legendy k uvedenému výkresu značí lokální biokoridor funkční (část plochy přírodní), na kterou navazuje další část daného lokálního biokoridoru vyznačená však již fialovými přerušovanými čarami, které vymezují nefunkční lokální biokoridor. Z uvedeného plyne, že značení trasy části lokálního biokoridoru LBK 01 v hlavním výkresu, tj. ve výrokové části grafické části napadeného územního plánu, je v rozporu s textovou částí bodu g.2 daného územního plánu, která vymezuje veřejně prospěšné opatření lokální biokoridor LBK 01 jako celek nefunkční. Další rozpor je mezi vyznačením trasy lokálního biokoridoru LBK 01 v hlavním výkresu a ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanace. Zatímco v hlavním výkresu je část trasy lokálního biokoridoru LBK 01 značena na pozemcích navrhovatelky a) p. č. „X“, „X“ a „X“ v k. ú. „X“, ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanace není na zmíněných pozemcích navrhovatelky a) vyznačený žádný lokální biokoridor (končí na pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“). Z výše popsaných důvodů existuje rozpor textové a grafické části, které tvoří součást výroku napadeného územního plánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 As 55/2009–152), ohledně lokálního biokoridoru LBK 01 je i rozpor mezi jednotlivými grafickými částmi územního plánu, neboť v hlavním výkresu je lokální biokoridor veden přes pozemky navrhovatelky a), zatímco ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanace na stejných pozemcích není žádný lokální biokoridor vyznačený. V tomto ohledu je tedy napadené opatření obecné povahy v souladu s § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) stiženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Pro úplnost soud uvádí i to, že textová část bodu g.2 daného územního plánu, která vymezuje všechny lokální biokoridory jako nefunkční, je v rozporu i s vlastním odůvodněním této části, neboť na straně 66 jsou v tabulce lokální biokoridory LBK 04 a LBK 05 popisovány jako částečně funkční a lokální biokoridory LBK 06 a LBK 07 jako zcela funkční.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

60. Navrhovatelé též namítali nedostatečné odůvodnění územního plánu s ohledem na odůvodnění veřejně prospěšných opatření v rámci plochy Z31, která je dokonce v režimu s možností vyvlastnění, přičemž v textové části v tomto směru chybí právně relevantní zdůvodnění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, uvedl: „I v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost“.
61. Odůvodnění plochy Z31 je obsaženo na straně 66 odůvodnění napadeného opatření obecné povahy. V této části odůvodnění územního plánu je uvedeno, že: „plocha je navržena jako opatření ve veřejném zájmu sloužící k zajištění odvádění povodňových vod z oblasti Kolonie až do Blatenského potoka. Napojení je řešené přes stávající lesní pozemek kde se napojuje na funkční otevřený příkop, který není veden jako samostatný pozemek v katastru nemovitostí, - součástí plochy budou otevřené příkopy a propustky pod stávajícími komunikacemi, - plocha je navržena jako částečná náhrada za nefunkční vodoteč která byla zastavěna rekreační zástavbou na severním okraji Kolonie. V případě povodní vzniká v oblasti Kolonie bezodtoková laguna, kterou je nutné několikanásobně přecerpávat a odvádět do Blatenského potoka. Stojící voda nateklá při povodních zde navíc působí i hygienické problémy nesoucí s sebou i možná zdravotní rizika. Tento problém vznikl realizací protipovodňové ochrany obce, která byla budována ve veřejném zájmu, čímž byla realizována ochrana obce na výšku záplavy Q20, ale zároveň došlo k praktickému zamezení přirozeného odtoku povodňových vod do stávajících vodotečí. - odvodňovací příkop je navržen v trase přirozeného spádu vrstevnic s maximálním zohledněním trasy původní historické vodoteče. Tato trasa byla prověřena při povodních v roce 2013, kdy voda po přecerpání z neodtékající laguny v oblasti Kolonie sama odtékala do Blatenského potoka. Jedná se o nejefektivnější a nejjednodušší řešení, které nevyžaduje další obtížně řešitelná technická řešení (postupné přecerpávání do Labe či řešení průchodu skrz PPO Scholleru a PPO Křešic) se zohledněním geologických poměrů a souvisejících nároků na investice z veřejných zdrojů. Díky přirozenému spádu bude navržené opatření funkční i bez dodatečné energie a bude tak efektivní i v případě výpadku dodávky elektrické energie v případě povodní, případně bez přenosných agregátů a čerpadel. - svým charakterem bude navržené opatření připomínat terénní vlnu, která bude funkci odvodňovacího příkopu plnit jen v případě povodní.“
62. Z odůvodnění plochy Z31 nazvané jako plocha vodní a vodohospodářská – protipovodňová opatření je patrné, jaké opatření a pro jaký účel bylo přijato. Soud však zdůrazňuje, že v textové části odůvodnění územního plánu týkající se plochy Z31 je uvedeno, že se jedná o nejefektivnější a nejjednodušší řešení, které nevyžaduje další obtížně řešitelná technická řešení se zohledněním geologických poměrů a souvisejících nároků na investice z veřejných zdrojů. Z citované části odůvodnění územního plánu k ploše Z31 však nelze zjistit, na základě jakých podkladů k tomuto závěru odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu dospěl, z čeho tedy tento skutkový závěr vychází. Z odůvodnění plochy Z31 tudíž nejsou zřejmé podklady, na základě kterých odpůrce shledal, že protipovodňové opatření spočívající ve vymezení dané plochy je nejefektivnější a nejjednodušší, a tím pádem i jediné možné řešení. Není tak zřejmé, zda toto řešení bylo vyhodnoceno na základě návrhu projektanta územního plánu, pořizovatele územního plánu, nebo na základě odborných podkladů, které hodnotily řešení odvodu povodňových vod z Kolonie. Z tohoto důvodu je odůvodnění plochy Z31 v textové části odůvodnění územního plánu v rozporu s § 174 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není zřejmé, z jakých podkladů řešení plochy Z31 vychází.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

63. Navrhovatelé též namítali zcela nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatelů vůči ploše Z31. Rozhodnutí o námitkách je podle § 172 odst. 5 správního řádu součástí odůvodnění opatření obecné povahy, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění, z něhož musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje odpůrce uplatněné námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti predestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010–169). Ústavní soud k tomu doplnil, že požadavky kladené na detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami nemohou být přehnané. Jinak by se soud dopustil přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu (náleze ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11).
64. Navrhovatelé uplatnili prakticky obsahově totožné námitky, které byly rozděleny do tří okruhů. V námitce, ve které navrhovatelé zpochybňovali odůvodnění plochy Z31, namítali, že v oblasti Kolonie a i před ní a za ní jsou ve skutečnosti zřízeny a zřizovány velmi rozsáhlé skládky (k námitce doložili fotografie skládek), v jejichž důsledku dochází ke změně terénních poměrů, což brání přirozenému odtoku povodňových vod a hrozí vážná ekologická katastrofa. Navrhované řešení považovali za účelové, nejrizikovější, nejnebezpečnější z hlediska celkových následných nákladů ze všech variant, které si umí představit. Zpochybňovali dané řešení tím, že jím dojde k zaplavení pozemků v centru Křešic a za budovami podél celé Bezručovy ulice, což dle jejich zkušeností prodlouží dobu odtoku vody z těchto oblastí a způsobí pokles spodní vody. Poukázali na to, že povodňová voda včetně skládkových vod a vod z polí z k. ú. Nučnice a Kolonie bude směřována do Křešic místo toho, aby byla v co nejkratší vzdálenosti směřována a odváděna do vodoteče, vybudování plochy Z31 a její vedení do Křešic tak povede k ještě větším a rozsáhlejšími povodňovým škodám. Schválením takto navrženého řešení by dle navrhovatelů byl de facto předurčen jediný způsob řešení. Navrhovatelé namítali, že nebyla vypracována žádná odborná studie řešení variantních návrhů odvádění vody z polí v k. ú. X a Kolonie zaplaveného povodní v kontextu povodňových opatření celé oblasti a vyčíslení nákladovosti, proveditelnosti a analýzy rizik jednotlivých variant řešení, a to včetně nulové varianty a varianty obnovy výše zmíněných funkčních odvodňovacích kanálů.
65. Z uvedené rekapitulace námitek navrhovatelů je zřejmé, že ti zpochybňovali navrženou protipovodňovou plochu Z31 množstvím konkrétních a relevantních námitek. Odpůrce na tyto námitky v rozhodnutí o námitkách reagoval toliko obecným způsobem, že návrh lokality Z31 reaguje na současný stav v území (pozn. soudu – řešení je navrženo k odvádění povodňových vod z oblasti Kolonie), tj. reliéf území, který spolu s takřka nepropustným jílovitým podložím je příčinou hromadění vody v období četných srážek či povodní bez možností jejího odtoku, neboť funkčnost původní strouhy odvádějící tyto vody byla ukončena realizací rekreačních objektů v tzv. Kolonii a dalšími opatřeními realizovanými v rámci pozemků využívaných např. jako zahrada. Z tohoto důvodu je návrhem územního plánu navrhováno nové řešení vod, a to v souladu s § 18 odst. 2 a 4 stavebního zákona. Odpůrce dále konstatoval, že návrh územního plánu je tak i v souladu s bodem 25 republikových priorit stanovených v aktualizovaném znění Politiky územního rozvoje České republiky a bodem 46 týkajícího se ochrany území před potenciálními riziky a přírodními katastrofami navrhuje protipovodňová opatření vycházející z principů dříve navrženého funkčního odvodnění Kolonie. Odpůrce též uvedl, že navrhovatelé více než s lokalitou Z31 nesouhlasili s existencí skládky povolené stavebním úřadem. Návrh

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

územního plánu vedle návrhu odvodu nahromaděné vody z lokality řeší i skládku v podobě plochy Z24, kde navrhuje rozšíření stávajícího zemědělského areálu, kdy využitím by měly být plochy výroby a skladování, kde dle regulativů uvedených u těchto ploch není přípustné realizovat skládku. Odpůrce podotkl, že návrh územního plánu navrhuje možnosti v území, tedy nabízí možné řešení problematiky realizací odvodu stojaté vody, a to v trase, která vychází z trasy původně funkčního odvodnění, až případný konkrétní navazující projekt zohlední dílčí konkrétní problematiky v území a prověří možnost realizace tohoto konkrétního záměru. Odpůrce rovněž poznamenal, že Městský úřad Litoměřice jako vodoprávní úřad uplatnil nesouhlas s požadavky k úpravě mimo jiné právě zmíněné lokality Z31, tento dotčený orgán však neuplatnil požadavek na prověření tohoto záměru odvodnění studií. Konstatoval, že projektant na základě vyhodnocení stanovisek dotčeného orgánu a pokynu pořizovatele prověřil opětovně plochy pro realizaci záměru odvodu stojatých vod z Kolonie a v rámci upraveného a posouzeného návrhu předložil upravené vymezení lokality Z31, včetně trasy odvodnění, proti němuž dotčený orgán v rámci řízení dle § 52 stavebního zákona již neuplatnil žádné požadavky.

66. V rámci vypořádání výše uvedených námitek navrhovatelů odpůrce dle přesvědčení soudu vůbec nereagoval na námitky týkající se toho, že v důsledku navržené plochy Z31 dojde ke zhoršení situace při povodních, neboť dojde k zaplavení pozemků v Křešicích a ohrožení staveb ve vlastnictví navrhovatelů. Odpůrce tedy nevysvětlil, proč a na základě jakých důkazů (podkladů) jsou obavy navrhovatelů spočívající v negativních důsledcích navržené plochy Z31 nedůvodné a jejich námitky v tomto ohledu neopodstatněné, mylné či vyvrácené a jimi přdestírané skutečnosti nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené. Odpůrce tak dle názoru soudu nevypořádal stěžejní námitky navrhovatelů spočívající v tom, že v důsledku navržené plochy Z31, která má odvádět povodňové vody z Kolonie, bude docházet k zaplavení pozemků v Křešicích, a tedy i pozemků ve vlastnictví navrhovatelů, což ohrožuje i stavby umístěné na jejich pozemcích. Odpůrce pouze obecně konstatoval, že navržená plocha Z31 má s ohledem na reliéf území odvádět srážkové a povodňové vody z Kolonie, nicméně nijak se nevyjádřil k relevantnosti tvrzení navrhovatelů o tom, že daným řešením dojde k zaplavení pozemků v centru Křešic a za budovami podél celé „X“ ulice, což dle jejich zkušeností prodlouží dobu odtoku vody z těchto oblastí a způsobí pokles spodní vody. Za zodpovězení dané námitky dle názoru soudu nelze považovat vyjádření odpůrce, že návrh územního plánu navrhuje možnosti v území, tedy nabízí možné řešení problematiky realizací odvodu stojaté vody, a to v trase, která vychází z trasy původně funkčního odvodnění, až případný konkrétní navazující projekt zohlední dílčí konkrétní problematiky v území a prověří možnost realizace tohoto konkrétního záměru.
67. Soud rovněž zdůrazňuje, že odpůrce se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách vůbec nevyjádřil k tomu, proč nelze povodňovou vodu včetně skládkových vod a vod z polí z k. ú. Nučnice a Kolonie směřovat a odvádět v co nejkratší vzdálenosti do vodoteče, tedy v rámci jiného řešení odvádění povodňových vod. Jakékoli odůvodnění v tomto směru v rozhodnutí o námitkách navrhovatelů zcela chybí.
68. Soud považuje za nutné zopakovat, že v textové části odůvodnění územního plánu týkající se plochy Z31, které je nutno brát při hodnocení dané námitky v úvahu, je uvedeno, že se jedná o nejefektivnější a nejjednodušší řešení, které nevyžaduje další obtížně řešitelná technická řešení se zohledněním geologických poměrů a souvisejících nároků na investice z veřejných zdrojů. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v odůvodnění textové části zcela chybí uvedení podkladů, na jejichž základě odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu k danému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěru dospěl, a z čeho tedy tento skutkový závěr vychází. Soud poukazuje na to, že z jiné části odůvodnění územního plánu je patrné, že při navrhování plochy Z31 byla projektantem územního plánu prověřena a zpracována pouze jedna varianta řešení s odůvodněním, že Zastupitelstvo obce Křešice neuložilo v zadání variantní řešení územního plánu (srov. vypořádání připomínek navrhovatelů k návrhu územního plánu na str. 107 až 117 územního plánu). Je tak zjevné, že při tvorbě návrhu územního plánu nebyly vůbec hodnoceny jiné (alternativní) možnosti odvodu povodňových vod z oblasti Kolonie. Nadto předmětné tvrzení odpůrce o tom, že se v případě plochy Z31 jedná o nejefektivnější a nejjednodušší řešení, nekoresponduje s jeho tvrzením obsaženým v odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatelů, že návrh územního plánu nabízí možné řešení problematiky realizací odvodu stojaté vody a až případný konkrétní navazující projekt zohlední dílčí konkrétní problematiky v území a prověří možnost realizace tohoto konkrétního záměru. Pokud totiž odpůrce navrhuje v územním plánu určité protipovodňové opatření jako jediné v úvahu přicházející řešení v daném území, které je dle jeho rezolutního závěru po zohlednění geologických poměrů nejefektivnější a nejjednodušší, musí v odůvodnění rozhodnutí o námitkách zpochybňující dané řešení přesvědčivým způsobem vyargumentovat a také doložit, že jde o záměr, jenž je realizovatelný a bude mít předpokládaný efekt na dané území a že zároveň nedojde k negativním důsledkům popisovaných podateli námitek v jiné části území.

69. Soud proto shrnuje, že rozhodnutí o námitkách navrhovatelů je nepřezkoumatelné, neboť se odpůrce řádně nevypořádal s námitkami navrhovatelů, že v důsledku protipovodňového opatření na navrhované ploše Z31 dojde k zaplavení pozemků v centru Křešic, což dle jejich zkušeností prodlouží dobu odtoku vody z těchto oblastí a způsobí pokles spodní vody, a proč nelze povodňovou vodu včetně skládkových vod a vod z polí z k. ú. Nučnice a Kolonie směřovat a odvádět v co nejkratší vzdálenosti do vodoteče. Napadené opatření obecné povahy je tudíž podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. stiženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Soud dodává, že obsahově obdobné námitky a připomínky uplatnilo množství občanů odpůrce či dotčených vlastníků nemovitostí, z čehož plyne širší nesouhlas s plochou Z31 a řešením odtoku povodňových vod z oblasti Kolonie přes území Křešic. Odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu by tak měl věnovat námitkám dotčených vlastníků nemovitostí náležitou pozornost a dbát o řádné vypořádání všech námitek, včetně toho, aby závěry odpůrce byly řádně odůvodněné a též podložené.
70. Navrhovateli navržené dokazování soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť veškeré navrhovateli navržené listiny byly součástí odpůrcem předložené spisové dokumentace, kterou se v soudním řízení správním dokazování neprovádí.
71. Soud tedy uzavírá, že shledal napadený územní plán Křešice nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu textové části a hlavního výkresu týkající se lokálního biokoridoru LBK 01 a v rozporu ve vymezení lokálního biokoridoru LBK 01 na pozemcích navrhovatelky a) mezi hlavním výkresem a výkresem veřejně prospěšných staveb, opatření a asanace. Danou vadu vyhodnotil soud jako zásadní, neboť není zřejmé, jaká je skutečně trasa lokálního biokoridoru LBK 01 vymezená územním plánem a zda daný lokální biokoridor vede přes pozemky ve vlastnictví navrhovatelky a) a na hranici pozemků ve spoluvlastnictví navrhovatele b).
72. Jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů soud vyhodnotil i rozhodnutí o námitkách, neboť odpůrce se řádně nevypořádal s námitkami navrhovatelů týkající se plochy Z31. Soud zároveň dospěl k závěru, že výše uvedené vada byla zásadní, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodnění tohoto rozhodnutí o námitkách v důsledku uvedených vad nenaplněvalo požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Zároveň nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatelů neumožňuje soudu vyhodnotit, zda byly odpůrcem v daném případě dodrženy zásady subsidiarity, a zabývat se proporcionalitou přijatého řešení.

73. S ohledem na výše uvedené soud podle § 101d odst. 2 s. ř. s. rozhodl, že dnem právní moci tohoto rozsudku se Územní plán Křešice, schválený Zastupitelstvem obce Křešice dne 23. 3. 2017 usnesením č. 219/2017, v rozsahu vymezujícím v grafické i textové části veřejně prospěšné opatření lokální biokoridor nefunkční LBK 01 a plochu vodní a vodohospodářskou – protipovodňové opatření Z31 pro vady řízení zrušuje.
74. Soud proto napadené opatření obecné povahy podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 téhož zákona pro výše popsané vady řízení zrušil, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
75. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože navrhovatelé na jednání trvali, neboť napadené opatření obecné povahy bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 téhož zákona a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
76. Vzhledem k tomu, že navrhovatel měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil odpůrci zaplatit navrhovatelům do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 29 094 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků 10 000 Kč (každý z navrhovatelů uhradil soudní poplatek ve výši 5 000 Kč) a z odměny za zastupování navrhovatelů. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V tomto případě se však odměna za jeden úkon právní služby snižuje o 20 %, tj. o 620 Kč za každý úkon, neboť se jednalo společný úkon při zastupování více osob podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu; odměna přitom náleží za každou zastupovanou osobu. Výše odměny za jeden úkon právní služby tak činí 4 960 Kč. Odměna za tři úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání návrhu – písm. d); replika – písm. d)] je v tomto případě 14 880 Kč. Právnímu zástupci navrhovatelů a) a b) dále náleží částka 900 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož je právní zástupce navrhovatelů a) a b) plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 3 314 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)